

1) Krystyna Furejska, lat 28, jednolicka, bez za-
wodów, wolna.

2). Dnia 13.IV 1940 r. zostałam wywieziona z biura, dwie-
ma siostrami, babką i matką, po uprzednim aresztowa-
niu ojca 9.IV. 1940.

Kazachstan, Semipalatynska oblast, Kordzaski rejon,
sowchoz Jas-Pišak, forma N=3.

4). Forma rogozowa tui obok rzeki, ścieżki starszej Ajagur
z udrogami. Teren mierzejowy bagi, pokryty tu i ówczesie
były roślinnością stepową, drzew brak, gleba glinista.

Jako budżetki nieskakujące stawły brzozki, kryte blachą,
nieuporządkowane wykoriszone (brak podłogi, sufitów, pierców). Wsz-
ystkie braki oparte dawały się dotknąć we znaki. Woda Brana
z odległością pół km. rolnik, w zimie zastępował ją topiony
nieg. Organizując w tych warunkach o przestrzeganie na-
wet najelementarniejszych zasad higieny nie było mowy.

5) Testarzy rekomendowali się przeważnie z sfer inteligenckich
(rodzina uriphora, urzędnicza, ziemiańska), pracowała na-
dowoszkońska. Z psychrosiciem murem podkreślała, że zostańcy,

REFERA,
HISTORYCZNA

z nizzych sfer ujętej odczytane wobec nas wrogo, demasującyc wzątkowe zawsze przedostanie, lub dane o pracy zbrojnej niektórych osób, co te se względów rozu- mialnych starany się ukryć.

4. Dzień roboczy zaczyna się w lecie o godz. 4⁴⁵ w zimie o 6⁴⁵.

Pierwsza obiadowa praca w lecie od 11 - 4⁴⁵. w zimie od 12 - 1⁴⁵.

Praca konczyda się w lecie o 9⁴⁵. w zimie o 5⁴⁵. Wazneki pra- cy byly jaka najgorsze. W lecie, podczas mas do robót polnych (siarkoszy, ziemniak) i minno 55° upadów kasaus stawiac' od-leguie stogi. W zimie przy 60° minno kasaus zgbari wo- dospoj dla rowiec w lodzie 4⁴⁵ grubosci. Ten, któ nie wyra- bial norwy, miał nieustannie przed oczyma widmo rygdkii na t. zw. "graniczne". To robiaco się wywieszenie w góry i pousta- wieniu na opiore. Opatrunki. W okresie robót leśnych, na t. zw. "brzydkie polany", byly ues za opata (800 g dyleba, rana) i wiener kipiatok, na obiad zupa zęglana. Ale prawie zawsze trzeba bylo do tego interesa dokuciać, ponieważ wyogra- dzenie bylo minimalne (nsto nie przekraczajac 3 rubli mie- rzyskiej). Ubrania nie otrzymywalismy zadnego. Trzy-

nie kolesieńskie żołnierzy byli zawsze solidarni, szczególnie
wobec nich. Po amnestii żołnierze metodziescy bieli polaków
świetlic w Wodzisławiu, których żołnierze zatrzymali niejedną nitą
wienior.

f.) W Wodzisławiu starali się utrzymać porządek i porządek terenu.

Spis badania i rozbijanie organizowanej kary nie robiły się
bardzo od stawianych sposobów carskiej ochrony. Wszelkie
dyskusje panem życia i śmierci sierżek podwładnych. Wszystko za-
leśniało od jego kaprysów, razy humoru.

Mysili, poglądy, odnoszące propagujące komunizm zatrzymać
zawsze i wszędzie. Obowiązkowe było uczestniczenie na meetingach
W informacjach o Polsce, organizacji tendencjami osużono-
wymi, klasa pracująca, ewangelizacja przez koniopięś - burię'
(poniesieńst, fabrykanit) robiła na wywołaniu z pod jasne-
stkich pańcików "i dorobiała się go wraz z ukrzeszeniem lewo-
nej Armii.

g.) Ponownie lekarska wyglądarka w ten sposób, że raz na kilka
miesiący zjawiali się lekarze swoich, lecz chorzy aplikowani
z normalnymi medykamentami, często chorzy transportowano wozami

drabiniastym 20 km przed wjazdem do miasta. Szpital nad-
spodkowaniem często utrzymywany, opieka i upieczętowanie dostateczne. Pa-
niestan znanych: Fabianowa Zofia, hr. Wodzicki, Wanda z Pe-
rynow Sceratowska, Hubert - syn dr. Lesow, Hlasingerowa,
Janina Prokopowska, Łatuska, Zygmunt Lubelski, Janina
Górnicka, Wojciechowska, Breder, Danuta Hlasinger

9). Do wybuchu wojny niemiecko - rosyjskiej (22.VI. 1941.) utrzy-
mującą kontakt listowy z Pomorem (potem uciekinierzy)
Potem korespondencja uległa sis. Rodzina moja jest taka ro-
prosiona po świecie, że nie udało mi się komunikować dotych-
czas z niektórymi jej członkami.

10). Z chwilą agresji armii austriackiej (31.VII. 1941) nie przedstawiam
pracowni. Dopiero pod koniec października przekontaktuję się z mat-
ką, i sióstrami do Uraszów. W czerwcu 1942 wyjechałam do Ufa-
grodzie
grodzie, skąd po przeszyciu niesięciunego ochroniarza udało mi
się uciec niespostroszenie do wagonu. Były to przedsięwzięcia zale-
nie ryzykowne, ponieważ w ourze nasie Polacy byli dawno moc-
niliwowani przed władzami. W wagonie spotkałam żołnierza polskiego,
który miał wolny bilet wjazdowy i dzięki temu dostawiłam się do
Jangi-Julu, gdzie wstępowałam do P.S.K. 17.VII. 1942 r.